

небето му се струваше по-весело, по-модно и по-чаровно.

— Нѣма ли ги още? — попита сестра му, привършила шетня въ кухнята и седна до брата си.

— Въ такава хубава вечерь, защо да бързатъ!

— Е, че да се навечерятъ, пъкъ пакъ да излѣзатъ, тогазъ... Сега като свършихме и вършидба...

— И хубава вършидба завършихме тая година, сестро.

— Че лани, лоша ли бѣ?

— Ама тази година — здраве му кажи... хамбаритъ не го поеа. Рѣдко е била година като тази.

— Дай Боже! — отвърна доволна добрата старица. Нека има, че и за децата да е добре.

Петъръ Габара замълча, защото почувствува; че сестра му я радва само това, че ще има за тѣхъ и за децата... Че я радва имането. Струваше му се, че и децата това ги радва... А другото, другото тѣ не виждаха! — въздъхна той, Той искаше това друдо да ги радва...

— Какво се замисли сестро? ... Запита Габара да разбере, що занимава умътъ ѝ.

— Мисля си, като продадешъ храната, да изпратишъ децата въ София... Тамъ у Боянови ще бждатъ добре. Пъкъ да имъ прашашъ повечко, че да видятъ свѣтъ... Не ли виждашъ до кога е свѣта. Че задомятъ ли се, кой знае на какви ржце ще паднатъ.

— А менъ да слушатъ: че да си останатъ тукъ, ще бжде най-добре.

— Хубаво е тукъ, ама за старини. Младинитѣ между хора се познаватъ, братко.

— Нѣмаше да си жена, ако не мислишъ тѣй, — се засмѣ Петъръ Габара и млъкна, за да се порадва на хубавата вечерь.